

K*Zooi

K*Zooi

Larissa Cloudt

Schrijver: Larissa Cloudt
Coverontwerp: Larissa Cloudt
ISBN: 9789402184808
© Larissa Cloudt 2018

Voorwoord.

Het eerste raamwerk lag er al. De tijd om er goed mee aan de slag te gaan bleek steeds te schaars. Er was al langer het plan om eens een sabbatical te nemen. Werk even los te laten en mij echt te richten op één van mijn hobby's; schrijven. En dus met medewerking van mijn werk, met dank aan Mieke Kusters, nam ik vier maanden op.

Ik vertrok meteen een week alleen naar Zoutelande. Thuis konden ze dit samen opvangen. Aan zee kwam de rust en de flow. In de weken erna hield ik een goede structuur aan en groeide het leven van Madelief steeds verder op papier. Hoewel ik in de loop van de tijd ervan overtuigd raakte dat de vier maanden te kort zouden zijn, was daar ineens het passende einde. Ik kon Madelief loslaten. De wijde wereld in laten gaan. Ik kon gaan werken aan de finishing touch. En ik kon mij tevens weer langzaam voorbereiden op het hervatten van mijn werk. Waar ik vele levens als die van Madelief, Keesje en Djamilla in diverse vormen en maten tegen kom.

Mijn dank gaat speciaal uit naar Jeroen en de meiden, De geweldige Yara en Ilvie, die in deze maanden rekening hielden met mijn sabbatical. Maar ook mijn nukken en chagrijn verdroegen als ik geen voldoening had van de schrijfdag. Maar bovenal steeds achter me hebben gestaan. Dank!

Larissa Cloudt
September 2018

DEEL 1: NAJAAR

1-

Volgens mij is wiskunde echt het meest gehate vak. Wat doe ik hier? Er is iets gaande, ik voel de ogen die me aanstaren.

“MADELIEF!”

Oké blijkbaar is het menis. Madelief wat een domme naam. Mijn ouders vonden het geweldig, een meisje, vast zo slim en eigenwijs als het meisje Madelief uit een of ander jeugdboek van ze. En mijn vader met zijn woordgrapjes kwam niet meer bij “made-love”. Zo dūh wilde ik dat weten?

“MA-DE-LIE-HIEF!”

“Euh ja...?”

“Er uit!”

“Hoe zo, wat nou weer? Wat heb ik dan...waarom?”

“Bedenk dat maar onderweg naar de directeur”.

Ik kijk eens om me heen, iedereen gniffelt. Ik kijk Joost aan, die rolt met zijn ogen en haalt zijn schouders op. Heb ik dus niks aan. Ik pak mijn boeltje bij elkaar en verdwijn de klas uit. Op de gang is het stil en verlaten. Ik slof richting het kantoor van de directeur. Wat een feest zal dit weer worden.

Bij het kantoor aangekomen blijkt de deur dicht. In gesprek. Pfft dat wordt verplicht wachten. Lekker dan. Ondertussen kraken mijn hersens, voor zover dat lukt, zich suf over deze puzzel. Waarom moest ik ineens de klas uit? Ik grabbel in mijn tas en vind mijn telefoon. Ik stuur Joost een appje. Die

zal wel niet reageren. Fijn. Ik zie dat Joost offline is. Ik rommel in mijn tas opzoek naar iets eetbaars en vindt een verkruimelde Sultana. Dat wordt natuurlijk een knoeiboel en dat is niet heel handig voor het kantoor van de directeur. Ik stop het maar weer terug en wacht.

De deur gaat eindelijk open. Djamilla –AKA fashionilla- stapt naar buiten. Kort kijkt ze me aan, en snel schieten haar ogen naar de grond en kan ik haar gezicht niet meer goed zien. Was haar altijd zorgvuldig aangebrachte make-up nu uitgelopen?? Lang kan ik van dat idee niet genieten want mevrouw Prik went zich tot mij.

"Zo Madelief, alwéér? ", met een hooghartige stem.
Ik knik en ga op haar uitnodiging tegenover haar zitten.

"Vertel maar", opent ze het gesprek.

"Ik heb geen idee, ik zat bij wiskunde en ineens moest ik eruit. Ik snap het niet, ik deed niks".

"Je deed niks? Hmmm en kan dat wellicht het probleem zijn? Hè, dat je niks deed terwijl toch het doel van de lessen zijn dat er gewerkt wordt. Iets doen dus".

Wat gevat zeg. De taalgrapjes om de leerlingen slim af proberen te zijn. Hilarisch...not. Maar ondertussen zit ik wel in de problemen. Ik sta op scherp, zoals ze zegt. Te veel overtredingen en mijn cijfers zijn niet stabiel. Ik zucht...en kijk naar buiten terwijl Prik doorgaat met haar preek.

"Madelief!".

"Euh ja sorry,wat zei u?"

"Je telefoon gaat en heb je ook maar iets gehoord van wat ik net zei?"

Jemig ze klinkt boos zeg. Wat heeft ze gezegd? Ik weet het echt niet. Terwijl ik mijn telefoon zoek die natuurlijk weer onderin mijn tas beland is, denk ik na of ik kan reconstrueren wat ze gezegd heeft. Het is Joost. Het is pauze dus die zoekt mij. Ik druk hem weg en kijk Prik vragend aan.

Prik gaat er eens goed voor zitten en leunt naar voren terwijl ze haar vingers ineen vlecht en mij diep aankijkt. Jemig daar wordt een mens zenuwachtig van zeg! Ik voel dat dit niet goed afloopt.

"Madelief..."

Oké dat is mijn naam, maar waarom steeds dat zó benadrukken, pffft....

"Zoals ik dus net al zei, sta je op scherp. Je hebt geen verklaring voor je gedrag maar wij tolereren het niet. Ik ga dus een melding maken en we zullen een traject ingaan om te bekijken of je wel op school kunt blijven. Ik zal je ouders bellen..."

Mijn ouders bellen? Jongens is dit allemaal niet héél erg overdreven? Ik moet gewoon even mijn punten ophalen en dan is alles weer oké. Oja, ik zal met meneer van Dalen gaan praten...Ik wil dit zeggen maar mevrouw Prik praat gewoon door en laat geen ruimte voor mijn kant.

"...Ik hoop snel met jou en je ouders in gesprek te kunnen. Tot die tijd ga jij niet meer naar de lessen. Je kunt je melden op het studieplein bij Johnny om daar te werken. Ik zal zorgen dat je elke dag de stof van de lessen hebt zodat je niet verder achter raakt. Na het gesprek met je ouders zien we wel weer

verder. Ik zou graag zien dat je in gesprek gaat met de vertrouwenspersoon, je weet vast wel onze orthopedagoog, mevrouw Bakker. Ze is vandaag helaas afwezig maar morgen verwacht ik dat jullie in gesprek gaan. Als het je duidelijk is, kun je gaan”.

Mijn hersenen draaien als een dolle. Dit gaat niet over mij. Wat the hell is going on??? Ik wil van alles zeggen maar kom er niet uit. Het lijkt of mijn hersenen alleen in mijn hoofd kunnen draaien in plaats van mijn mond aansturen en woorden formuleren. Tranen wellen op in mijn ogen en ik voel een brok in mijn keel en mijn hart knettert uit mijn lijf. Prik staat al op en loopt richting de deur. Ik pak mijn tas en sta aarzelend op om naar de deur te schuifelen.

“Ik snap het niet...”, stamel ik zachtjes.

“Dan ga daar maar eens goed over nadenken dame”.

En dan sta ik buiten het kantoor. Ik zou nu graag willen kunnen verdwijnen. Gewoon foetsie weg. Verdoofd loop ik door school naar mijn kluisje. Ik zie eigenlijk niemand terwijl het toch druk is. Terwijl ik mijn jas aandoe komt Joost naast me staan.

“Enne?”

“Kweenie, gesprek met mijn ouders en misschien van school....”

“Jemig hoezo dat? Ik bedoel, wat zei ze? Heb je met van Dalen gepraat?”

“Ik weet het ook allemaal niet, ik bel je nog oké”.

“Wat ga je doen nu dan”.

“Ik moet gewoon effe weg, nadenken. Spreek je!” en ik loop weg en zie Joost zijn schouders ophalen.

Eenmaal buiten heb ik eindelijk het gevoel dat ik weer kan ademen. Ik weet eigenlijk niet wat ik moet doen maar loop toch maar naar mijn fiets. Weg hier en alleen zijn. Bij de bushalte zit Djamilla met haar groupies. Ik hoor ze lachen als ik voorbijfiets. Ik steek zonder om te kijken mijn middelvinger naar ze omhoog. Dit wordt ontvangen met nog harder gelach. Het zal wel. Ik ben automatisch op weg naar huis, maar vraag me af of ik daar nu wel wil zijn. Ik denk dat er nog niemand thuis is, maar het idee mijn ouders onder ogen te moeten komen...brrrr. Ik weet ook niet hoe snel Prik ze gebeld heeft. Ik rijd voor de zekerheid maar door naar het parkje en ga daar op het bankje zitten. Ik wil mijn telefoon niet pakken. Bang voor de spam van Joost en alle andere berichtjes. Ik kijk naar de blaadjes aan de bomen, de wolken die voorbijglijden en wens dat ik gewoon kon oplossen in het niets.

Thuis gooi ik mijn fiets tegen de muur en glijp naar boven. In mijn kamer is het aangenaam donker en ik plof op bed. Ik voel me wanhopig en machteloos. Hoe kom ik hieruit? Ik weet het echt niet. Ik kan alleen maar denken aan verdwijnen. Weg.

“Eten!”

Ik heb geen honger. Geen zin om naar beneden te gaan. Geen zin in de vragen. Geen zin in een moeilijk gesprek. Geen zin in de boosheid en verdriet van mijn ouders. Ik wil gewoon alleen zijn. Ik wil rust. Maar ik hoor de houten trap al kraken. So far my privacy....

“Zeg, kom jij ook aan tafel? We hebben je net geroepen jonge dame”. Mijn vader staat in de deuropening en kijkt mij indringend aan.

“Zo doen wij dat hier niet hè, steeds maar in je hol terugtrekken. Je komt nu mee naar beneden”.

“Want anders? Wat gaan jullie eraan doen dan?”, geef ik uitdagend en boos terug. Ondertussen draai ik me demonstratief om met mijn rug naar de deur.

“Ik weet niet waar jij mee bezig bent dame, maar je komt binnen een minuut naar beneden. Je moeder en ik maken ons zorgen. Bovendien moet je zo naar de muziekschool waar je zolang om gezeurd hebt”.

“Wat heeft dát er nu mee te maken?” reageer ik fel.

“Kom nu maar naar beneden...”

Het klinkt bijna smekend. Met een zucht loopt mijn vader naar beneden. Even heb ik met hem te doen. Even maar. Dan slaat de paniek toe. Praten dus. En mijn les op de muziekschool. Beide wil ik niet. Helemaal niet. Ik loop met lood in mijn schoenen naar beneden en schuif aan tafel zonder iemand aan te kijken. Het blijft stil en ik draai met mijn vork in het eten. Dan begint mijn moeder met een diepe zucht.

“Práát met ons Madelief. Wat is er in godsnaam aan de hand? Waar ben je mee bezig? We kregen een telefoontje van mevrouw Prik en moeten morgen op school verschijnen. Ze had het over probleemgedrag wat niet past op school en een

plan om je over te plaatsen naar een andere school. Hoe lang speelt dit al? Verdorie dame zeg dan eens iets!”

“Wat moet ik zeggen dan? Jij ratelt aan één stuk door”.

“Doe normaal dame, je snapt toch wel dat wij uitleg willen. Dus begin daar maar eens mee!”

“Je weet toch wat er aan de hand is nu, Prik heeft het jullie toch al gezegd. Klaar dus. Kan iedereen dan effe stoppen met aan mijn hoofd te zeuren, fijn!”

Ik schuif mijn stoel naar achter. Ik wil weg. Maar mijn vader houdt me tegen.

“Zitten jij. En laat die brutale taal maar achterwege. We hebben magister er ook eens op nageslagen. Dit jaar ben je wel erg slecht begonnen, ver onder je niveau. Hoe kan dat?”

“Weet ik veel”.

“Madelief verdomme, geef nu gewoon eens een normaal antwoord!”, zegt mijn moeder.

“Het lukt gewoon niet, oké. Ik snap het niet, ik doe echt mijn best hoor. Alsof ik die onvoldoendes zo leuk vind. Waarom denken jullie allemaal dat dit expres gebeurd zeg. Het - lukt - niet, dus!”

En nu gaat mijn vader graven. Natuurlijk. Wat er veranderd is. Of ik hulp nodig heb. Of de stof dit jaar veel moeilijker is. Of ik wel genoeg leer en goed slaap. Yo Sherlock, bingo! Nee ik slaap verrot en kan me nog geen halve zin concentreren. Dus ja. Daar krijg je geen hoge cijfers mee hè. Maar dat zeg ik

allemaal niet. Ik staar naar de tafel en mijn bord met eten. Ik haal mijn schouders op.

“Gebruik je drugs?” vraagt mijn moeder paniekerig.

“Jezus mam, nee!”

Mijn moeder kijkt wanhopig naar mijn vader. Ik zie haar paniek en haar zorgen. Het irriteert me mateloos. De wereld vergaat niet hoor. Ik verkloot alleen die van mij. So what. We leven in een vrije wereld. Boeien.

Dan volgt de preek van mijn vader. De zorgen die zij zich maken. Dat ze me willen helpen. Dat we morgen het gesprek met Prik hebben. Dat ik voor die tijd op papier moet hebben staan wat mijn verklaring van dit alles is. En dat ik nu naar de muziekschool ga omdat ze daar veel moeite voor hebben gedaan. Maar dat ik voor de rest me thuis aan en afmeld evenals op school bij Johnny. Bye bye freedom. Bye bye life.

Met een steen in mijn maag zit ik op de fiets. De gitaar waar ik zo mega blij mee was hangt als een molensteen om mijn schouders. Het liefst nam ik een afslag en ging ik naar Joost. Gewoon een beetje chillen. Maar Joost gaat vragen stellen over vandaag. En wat zeg ik dan? Hij kent me te goed. Die koopt dat niet. Bovendien krijgen mijn ouders vast een belletje waar ik blijf als ik niet naar de muziekschool ga. Klem dus. En ja hoor, dan gaat het ook nog regenen. Top dit.

"Hé Madelief, heb jij nog geoefend deze week?" Het is Keesje.

"O shit, ik ben de bladmuziek vergeten...oh poep!"

"Zo'n dag? Herkenbaar hoor...nou ja als je geoefend hebt komt het vast goed. Kom op meid ik sleep je er wel doorheen", zegt ze met een gek stemmetje en een knipoog terwijl ze een arm om me heen slaat. Ik lach.

Ik lach. Maar ik voel de angst groeien. Ik huppel met Keesje mee en doe alsof er niks is. Even lijkt het alsof er niks is. Even. We gaan het oude pand binnen. Ooit een kantoor maar nu een bolwerk voor muziek. Lokaaltjes voor de lessen. Een kleine studio en een klein zaaltje met podium. Daar waar ik zo graag wilde staan. Waar ik met een bandje wilde staan en muzikantje wilde spelen. Ondertussen kletst Keesje maar door over een prank op school vandaag. Ik probeer te luisteren terwijl we het lokaal ingaan.

"Daar zul je ze hebben, mijn favoriete dames. Kom erin en join us. Speel even zelf warm dan over 5 minuutjes we let the magic start".

"Ja ja Fransie. Verbeeld je nou maar niks hoor, toverstokjes bestaan niet", Keesje ten voeten uit.

"Meissie jij weet niks van toverstokjes", zegt Frans met een vette knipoog naar mij.

Oké. Dus dat. Keesje en ik installeren ons bij de rest. Iedereen zit een beetje te tokkelen en pingelen. Het klinkt als de chaos in mijn hoofd.

"Mensen we gaan beginnen. We starten met het stuk van vorige week. Ik wil even horen hoever jullie zijn. Madelief, waar is je bladmuziek?"

"Euh..ja..die ligt vrees ik nog thuis", stamel ik.

"Dat vrees ik ook, daar zitten natuurlijk dikke consequenties aan vast lady love".

"Oeoeoeoeoeoh", klinkt het door het lokaaltje.

Ik haal mijn schouders op en pak de gitaar steviger vast. Keesje schuift haar papier tussen ons in en fluistert dat ze me er toch doorheen zou slepen. Ik concentreer me op mijn vingers en de muziek en probeer erin op te lossen. Ik zweer je 5SOS of Twenty One Pilots klinkt echt nooit meer leuk. Bedankt.

"You look so perfect..", Frans zingt overdreven mee. "Ja mensen prima! Geweldig. Dat is helemaal niet stressed out...hahaha".

Ja heel grappig. Mooie brug naar het volgende nummer. Hoera hoera voor Frans. Sorry voor mijn sarcasme maar ik

heb het wel gehad met die populaire volwassenen. Doe ff normaal man. Stelletje zielenpoten. Ik kan mij leven écht heel erg prima zelf verkloten.

"Ma-de-lief-je..."

Ja hoor, ik weet ook wel hoe ik heet. En laat dat -je maar weg. Wat heeft iedereen vandaag toch? Denken ze soms dat ik alzheimer heb ofzo. Dat ik vergeten ben hoe ik heet. Jezus.

"Wat?"

"Blijf jij ook in de maat liefjie. We komen er niet door alleen maar mooi te zijn hè".

Ik kijk naar Keesje naast me. Die rolt met haar ogen en haalt haar schouders op. Ik zucht en knik naar Frans als antwoord. Ik knik naar de rest als teken dat we weer kunnen.

Aan het einde van de les vraagt Frans of we extra kunnen oefenen deze week. Wie er vanavond extra kan oefenen. De meesten kunnen wel blijven. Ik geef aan dat ik niet kan. School. Meer leg ik niet uit. De groep knikt en mompelt tot volgende week. Ik zoek mijn spullen bij elkaar en probeer mijn gitaar in de hoes te krijgen als Frans naast me staat.

"Hè waarom kun je niet eventjes blijven. Zo erg is het toch niet wat later te zijn straks. Ik kan je ouders gewoon even bellen hoor. Ze zijn zo enthousiast over het bandjes project nadat ik je helemaal heb opgehemeld", zegt hij terwijl hij mijn schouders vasthoudt.

"Nee, dat gaat echt niet. Belangrijke dag morgen op school. Ik moest ook meteen naar huis komen van mijn ouders". Ik zeg het aan één stuk door. Ik negeer de handen. Ik wurm me

eronder uit en sla mijn jas snel om me heen om aan te doen. Ik ren bijna de ruimte uit.

"Doehoei honnepon!", schatert Keesje met grootse zwaai bewegingen mij na. Een handkus erachter aan.

"Doei!", roep ik snel.

In een gewoonte pak ik mijn telefoon. Ontploft. Joost heeft me gespamd. Ik app hem snel terug dat ik hem vanavond spreek. Ik spring op de fiets en voel de koele donkere avondlucht in mijn gezicht. Wat als ik nu gewoon doorfiets? Bij Joost langsga. Geen tekst op papier zet voor morgen. Niet naar het gesprek ga morgen. Maar gewoon niks meer doe. Verdwij. Thuis pak ik wat drinken en verdwij naar mijn kamer. Mijn vader roept me nog na of ik wel denk aan mijn opdracht voor vandaag. Hoe kan ik daar omheen? Op mijn bureau hebben ze pen en papier neergelegd met een geeltje erop.

"Lieve Madelief, probeer je zo goed mogelijk voor te bereiden en een verklaring te geven voor je gedrag op school. Hopelijk kunnen we er samen uitkomen. Liefs pap en mam".

Toppie. Een verklaring....Die vraag is zó moeilijk. Waar ben ik in terecht gekomen? Waarom kan ik niet gewoon opletten op school. Mijn huiswerk maken en alles wat ik leer onthouden? Tja kijk en dát wil iedereen nu van mij weten. Precies die antwoorden. En dan? Als dat duidelijk is. Wat dan? Gaat het dan ineens veel beter met mij? Zijn mijn problemen dan opgelost? Nou daar weet ik wel een antwoord op. Niet dus. Waarom zou ik dan al die moeite doen. Ik zit toch al in een fucked up leven. Wat kan er nog erger worden? Als ik verdwij, dan is het opgelost en over. Dan wel. Ik laat me met een zucht op bed vallen. Wat een kut leven.

Mijn telefoon trilt zowat van mijn bed af. Ik word gebeld. Ik word nooit gebeld. Ik herken het nummer niet en druk het weg. Ik kijk in mijn berichten. Uiteraard heeft Joost me geappt. Kan wachten. Stom gedoe in de groepsapp van de klas. Boring. En een onbekend nummer. Alweer. Hoe lang nog?

Onbekend: "Denk je aan onze deal? Volgende week kom je er niet onderuit 😏".

Ik maak een screenshot en delete het bericht. De screenshot sla ik op in mijn foto-map online en delete hem van mijn telefoon. Zoals ik al steeds doe. Bewijs verzamelen maar ook wissen.

Ik sta op en ga aan mijn bureau zitten, pak de pen en ben vastberaden nu te noteren wat er speelt. Ik blokkeer. Het lukt niet.

Ik weet niet hoe lang ik naar het lege blaadje heb zitten staren als ik opsta en op bed ga zitten. Ik trek mijn dekbed over me heen en pak de telefoon. Even skypen met Joost. Hij reageert meteen.

"Hé Maad, hoest?"

"Ach, gezeik hè. Mijn ouders hijgen in mijn nek, mijn moeder denkt dat ik aan de drugs ben. Wat een giller is dát".

"Ja dat is natuurlijk vet overdreven. Ouders....meteen denken aan mega problemen! Maar komop, wat is er loos joh? Je bent echt jezelf niet. En het wordt steeds erger. Het is niet goed hoor. Je bent zó afwezig ofzo".

"Nou ja, kweet niet. Wat was er nu bij wiskunde, ik deed toch niks. Wat had die van Dalen man, tssss".

"Maad, kom op. Je was TOTAAL afwezig. Je kreeg de beurt maar van Dalen kreeg geen contact met je. Best creepy eigenlijk. Jij zat daar wel, maar eigenlijk ook niet".

"Euhuh...ja ik ben wel een beetje moe. Ik slaap slecht enzo. Stress denk ik. Ach weet ik ook veel. Soms zie ik de nut er ook niet van hoor. Wat hebben we er nou helemaal aan, school en al die shit".

"Je moet met iemand gaan praten Maad. Ben je niet depressief ofzo? Ik bedoel, daar lees je toch veel over. Zou toch kunnen...?"

"Denk je? Ja...kán. Maar met wie dan? En wat lost dat dan op? Ik moet morgen met mijn ouwe lui en Prik in gesprek..pfft. Moet dingen op papier zetten voor ze. Hoe moet ik dát nou doen. Jezus Joost wat moet ik nou doen?"

"Gewoon de waarheid. Wat je net zegt. Dat je slecht slaapt en je zo rot voelt. Toch? Dan helpen ze je echt wel. Jouw ouders zijn écht niet zó middeleeuws hoor. Maar ja Prik...haha hopelijk did she have her dig....hahaha dan is ze morgen tenminste zonder sik!"

"Hahaha! Ja kun je het voorstellen, jakkes!"

"Hebbes! Jij lacht tenminste weer. Bingo!"

"Yeah right, grapjas. Zeg Joost-mag-het-weten, ik ga dan maar wat op papier zetten. Duim voor me!"

"Ga jij nou maar op z'n kop in die prullenbak van je, tot morgen, spreek je!"

Touché. Raak. En wat vind je onderin een prullenbak? Troep. Afval. Junk. Dat ligt daar niet voor niks hoor. Dûh. Dat mag weg. Heel erg weg.

Ik weet niet hoe lang ik aan het bureau heb gezeten. Ik heb Joost advies opgevolgd. Gedeeltelijk. Natuurlijk. Maar wel genoteerd dat het moeilijk gaat, het leren. Het opletten. Dat ik zo moe ben en slecht slaap. Dat ik me druk maak over mijn cijfers en daardoor nog slechter slaap. En dus nog meer problemen heb met opletten. Dus.

Ik heb er maar bijgezet dat ik niet weet hoe het op te lossen. Zal ik wel moeten gaan praten met iemand. Nou ja. Wie weet helpt het wél. En ik heb een smeekbede geschreven dat ik niet van school wil. Dat zou echt een ramp zijn. My God. Mijn leven is al zó ingewikkeld. Ineens ook.

Ik pak mijn oortjes en ga op bed liggen. Afgesloten van de wereld. In mijn eigen bubbel. Mijn playlist. Ik voel me leeg en doodmoe maar gespannen en rusteloos tegelijk. Ik doe mijn ogen dicht. Het voelt of ik val. De diepte in.

Mijn vader staat naast mijn bed en heeft de oortjes uit mijn telefoon getrokken. Ik schrik me kapot.

"Jezus, kun je niet even kloppen ofzo? Ik schrik me kapot".

"Nou voor jouw informatie, dat deed ik ook. Maar je reageerde niet. En aangezien we wel wat te bespreken hebben...hè".

"De woorden staan op papier hoor. Meer dan dit kan ik er niet over zeggen. Hoe laat is dat hele gesprek?"

"We moeten er om 9.30 uur zijn en begreep dat jij daarna eventueel naar het studieplein kan. Afhankelijk van het gesprek".

"Hoezo dat? Jezus dat mens bedenkt steeds iets nieuws. Ik mocht gewoon naar het studieplein om niet achter te raken. Echt hè, niet normaal hoor".

"Luister, je kunt met ons mee. We zien wel hoe het loopt. Wij zullen je stuk lezen zo".

"Hoezo? Wat wil je lezen?"

"Je verklaring Madelief! Dat lijkt me nogal duidelijk dame".

"Oh....".

Daar had ik dus even geen rekening mee gehouden. Ik voel een enorme knoop in mijn buik. Is dat dom? Natuurlijk willen mijn ouders alles weten. Shit. Ik twijfel of ik het niet nog even moet doorlezen. Maar mijn vader heeft het papiertje al in zijn hand. Vouwt het zorgvuldig dubbel en kijkt me aan.

"Moet je nog iets doen voor school of..."

"Nee, ik ben moe. Ik ga even douchen en naar bed", en ik kijk snel de andere kant op.

"Oké, tot morgen dan. Of wil je nog praten?"

Praten? Alsjeblieft niet. Niet nu. Niet nooit. Niet gewoon. Rust wil ik.

"Neuh".

"Dacht ik al, trusten dan".

En weg is-ie. Ik wacht tot ik beneden de deur hoor dichtgaan. Top. Nu gaan ze lekker mijn woorden lezen en praten en weet ik veel wat. Ik ga dus echt niet douchen nu. No way. Dat duurt te lang en dan moet ik natuurlijk tóch praten. Omdat zij dat willen. Nou, ik niet.

Ik sluip naar de badkamer en poets snel mijn tanden en verdwijn weer naar mijn kamer. Op mijn bed staar ik naar het plafond. Het voelt weer of ik ergens in beland ben waar ik totaal geen regie heb. Alweer niet. Ik kan niet eens meer huilen. Er komen geen tranen. Terwijl ik verga van de pijn. Pijn van binnen.

Ik zie het meldingslampje knipperen op mijn telefoon. Joost heeft nog een appje gestuurd en wenst me sterkte. En weer dat nummer.

Onbekend: "Sweet dreams! Zeker weten dat ik die zal hebben 😊".

Moedeloos maak ik weer dat screenshot enzo. Het stopt nooit. Ik voel me verdoofd. Gevangen. Alles gaat mis. Mijn hele leven is een mess. Ik wil niet slapen. Ik wil niet dat het morgen is. Ik wil slapen. Altijd weg zijn. Ik wil een hoofd dat stil is. Ik wil terug in de tijd. Erase the mess.

Ik trek het dekbed over mijn hoofd en verdwijn in de onrustige nacht.

Als de wekker gaat, lig ik al een tijd te draaien met een knoop in mijn buik. Ik heb bijna niet geslapen. Steeds beelden die voorbij flitsen. Steeds het gesprek geoefend wat we straks gaan voeren. Antwoorden bedacht. Verklaringen steeds opnieuw en anders geformuleerd. Ik pak mijn telefoon en zie dat Joost al een appje heeft gestuurd.

Joost: "Goede morgen Maadje, succes straks bij Prik! Ik duim voor je 🍀🍀!"

Ik krijg verdomme nog tranen in mijn ogen. Waar zou ik zijn zonder Joost deze dagen? Pffft tenminste iemand die normaal doet. Ik app hem terug en zeg dat ik het wel laat weten hoe het gelopen is. Ik trek mijn zwarte spijkerbroek tussen de stapel kleren uit en zoek een t-shirt en mijn ruitjes bloes.

"Madelief, ben je wakker?!", schreeuwt mijn vader van beneden.

"Jaahaa, ik kom eraan!"

Ik zoek mijn boeken bij elkaar voor vandaag. Al vraag ik me af of ik daar aan toekom. Maar goed. Dan kan ik indruk maken op Prik. Met mijn rugzak die aanvoelt als een zak met betonklokken, loop ik de trap af. Ik gooi mijn tas bij de voordeur op de grond en negeer het risico dat daar commentaar op gaat komen van mijn moeder. Mijn vader zit met zijn koffie en de krant aan tafel. Ik zie dat hij gespannen is.

Ik smeer een boterham en pak een beker melk. Er hangt een rare stilte in huis. Ik doe mijn oortjes in en zet mijn playlist

aan en ga aan tafel zitten met mijn ontbijt. Ondertussen scroll ik wat op Snap en check de appjes. Mijn moeder loopt onrustig door het huis te drementelen. Wat mijn vader duidelijk probeert te negeren. In mijn lijf gieren de zenuwen als een formule-1 auto rond. Ik wacht op het moment dat mijn ouders alvast het gesprek beginnen. Maar de minuten tikken langzaam door.

Ik bedenk me dat ik toch maar een lunch meeneem en sta op om dat te maken. En ja hoor, timing. Dan rukt mijn vader zich los van de krant en vraagt wat ik ga doen.

"Een lunch maken", zeg ik zo nonchalant mogelijk.

"Zullen we even zitten om het gesprek met mevrouw Prik voor te bespreken?"

"Ja dat lijkt me wel wijs, kom je even zitten Madelief", vult mijn moeder nog aan.

"Hmm...ik kom zo...". Ik probeer mijn hoofd op orde te krijgen en mij te herinneren wat ik heb opgeschreven. Ik loop steeds vast. Het is een warboel in mijn hoofd. Ik krijg er geen orde in. Ik slenter met mijn lunch naar de gang en neger de geërgerde blikken van mijn ouders. Ik gebaar dat ik die in mijn tas ga doen. Langzaam loop ik daarna terug naar de tafel en ga zitten.

"Om te beginnen Madelief, wij willen je helpen. We willen mét jou kijken wat er nodig is zodat je op school weer normaal op jouw niveau mee kan", begint mijn vader met een rustige diplomatieke toon.

Mijn moeder zit te wriemelen met haar ringen en zit duidelijk te stuiten van de zorgen op haar stoel. Ze kijkt me wanhopig aan. Ik zie volgens mij de tranen al komen en kijk

snel weg. Laatste waar ik nu behoefte aan heb is een overbezorgde huilende moeder. Ik heb mijn handen al meer dan vol aan mijn eigen hoofd en emoties.

"Waarom heb je niks gezegd? We hadden je toch kunnen helpen?", piept mijn moeder.

"Waarmee dan? Mijn handje vasthouden zodat ik wel kan slapen? Jezus ...".

"Je hoeft niet zo'n toon aan te slaan. We willen je helpen en voorlopig ben jij degene die in de problemen zit. Je hebt ons nodig om op school een goed woordje te doen. Dus ik zou maar wat vriendelijker zijn, dame".

"Nou als jullie het dan willen weten. Ik slaap echt verrot. Ik ben doodmoe, elke dag. Het lukt niet om te leren, in de lessen val ik soms in slaap. En doordat ik dan weer ga liggen piekeren kan ik wéér niet slapen. Dus. En zo gaat dat dan door, dag na dag".

"Blijft de vraag van je moeder natuurlijk logisch. Waarom heb je er niks over gezegd tegen ons?"

"Kweet niet. Ik dacht dat het wel over zou gaan ofzo. Er zijn ook best goede dagen bij hoor...".

"De vraag is natuurlijk wáárom lukt het slapen niet? Waar is dit allemaal mee begonnen?"

Jawel dé waarom-vraag. De paniek schiet werkelijk van mijn buik naar mijn hoofd en terug. Ik kijk naar de tafel. Wat moet ik hier nu op antwoorden? Ik weet en voel dat mijn ouders mij aankijken. In spanning afwachten wat ik voor een verlossend antwoord ga geven. Een antwoord that makes

sense. Maar ik blokkeer. Blokkeer totaal. Wat heb ik in godsnaam opgeschreven? Deze stilte lijkt uren te duren totdat mijn vader nog een uitnodigend hummetje slaakt. En ik een antwoord probeer uit te brengen.

"Weet ik veel, ik sliep gewoon niet. ... En toen...weet ik het...kwam een soort glijbaan naar beneden...alles ging verrot. Gewoon álles...".

"En dat ga je straks ook zeggen bij Prik? Ik denk dat school niet snapt dat het zover heeft kunnen komen. Dat wij je niet hebben geholpen. Denk je ook niet?"

"Dat lijkt me wel, wij zijn je ouders, we hadden je moeten helpen. Je had ons moeten inlichten". Mijn moeder weer met haar briljante aanvullingen.

"Jezus mam, doe effe normaal. Ik had gedacht dat ik dit zelf kon. Nou, blijkbaar niet hè. Jullie kunnen me nu toch helpen? Nou dan. Zullen we dan maar gaan?"

Ik ben er wel klaar mee, dit gezeik. Het helpt me echt helemaal niet. En dan zijn we nog niet eens bij Prik geweest. Halleluja. Top dag dit.

Mijn vader staat op en zegt dat het inderdaad een goed idee is maar te gaan. Mijn moeder zit nog steeds met haar vochtige ogen en diep bezorgde blik tegen over me. Ik word er onrustig van. Ik sta maar op en pak mijn boeltje bij elkaar om te gaan.

In de auto is het stil. Op de achtergrond hoor je Radio Veronica met ouwe meuk liedjes. Mijn moeder kijkt strak voor zich uit. Ik staar naar buiten en voel de zenuwen gieren door mijn lijf en hoop heel erg dat Prik een beetje een aangename bui heeft.

Even later lopen we de school binnen. Joost staat me op te wachten. Ik krijg een hug en hij wenst me succes. Ondertussen is hij echt de perfecte schoonzoon en knikt mijn ouders uiterst vriendelijk gedag. Ik grinnik een beetje van binnen. Joost weet altijd zijn perfecte acties precies op tijd in te zetten. Aangekomen bij de deur van Prik moeten we wachten terwijl ik mevrouw Bakker het kantoor zie ingaan. Dikke paniek. Zit zij er óók bij? Mijn god, hoezo dát?!

Dan gaat de deur open en vraagt mevrouw Prik ons binnen. Achter haar bureau zit ook mevrouw Bakker. Uiterst vriendelijk worden er handjes geschud, namen uitgewisseld en koffie geschonken. En dan zitten we eindelijk. Prik legt uit dat ze mevrouw Bakker erbij wil hebben vanuit het zorgteam. Ze verontschuldigt voor de afwezigheid van mijn mentor, mevrouw van den Berg. Maar die moet natúúrlijk gewoon voor de klas staan nu. Niet dat we dáár iets aan missen. Sommige docenten zouden echt gewoon geen mentor moeten kunnen zijn. Die dame heeft namelijk het sociale invoelingsvermogen van een ui. Maar dat terzijde. Ik staar naar buiten. Er vormen zich regendruppels op het raam die een zigzag patroon volgen naar beneden. Soms ontmoeten ze elkaar en groeien en versnellen. Ondertussen hoor ik mijn vader een betoog houden over de zorgen die zij hebben en dat ze graag sámen met school willen kijken hoe ze mij weer op de rit kunnen krijgen.

"Wat is jou toevoeging op dit alles Madelief?", vraagt Prik.

Ik heb het natuurlijk niet gevolgd. Dus ik weet weer eens niet waar ik aanvulling op moet geven. The story of these days....

"Sorry, ik heb niet alles kunnen volgen. Dat is het probleem dus ook. Dat ik het niet kan volgen steeds.

Dingen mis. Maar dat wil ik helemaal niet. Het gebeurt".

Ik ben verbaasd dat ik kan praten. Dat het ook nog niet totaal onzinnig is wat eruit komt. Opgelucht slaak ik een diepe zucht en kijk de anderen aan. Opgetrokken wenkbrauwen en bezorgde blikken komen mijn kant op. Oké, dus toch niet goed genoeg....Paniek!

"Wat Madelief ons heeft uitgelegd...", begint mijn vader totdat hij onderbroken wordt door Prik.

"Nee, dat kan Madelief prima zelf uitleggen aan ons. Waarom kun je de dingen niet volgen? En waarom zijn je cijfers zo laag? En je brutale houding naar de docenten, hoe verklaar je die?" Prik dramt ouderwets door. Heerlijk.

"Nou...ik euh...kweet niet zo goed....maar ik slaap heel erg slecht. Al een tijd. Dus"

"Dat is toch nog geen reden om....", maar nu wordt Prik onderbroken door mevrouw Bakker die erop aandringt mij de tijd te geven om ook antwoord te kunnen geven. Gelukkig, dank U. Mevrouw Bakker kijkt me zorgzaam aan...verdorie. Tranen branden achter mijn ogen. Snel kijk ik naar buiten en stamel een vervolg van mijn antwoorden.

"Door het slechte slapen ben ik overdag doordmoe....en ja dat wordt steeds erger. Ik ben kapot eigenlijk.....alles mislukt steeds.....ik weet echt niet meer hoe het verder moet.....".

Stilte.

Oké mensen jullie mogen nu best weer praten. Awkward... Ik staar maar naar mijn handen die een bekertje water vasthouden.

Ineens gaat mijn telefoon af. Een berichtje. Kut, geluid vergeten uit te zetten. Boze blikken. Ik zoek mijn telefoon om het uit te zetten terwijl de anderen murmelen onderling.

Onbekend: "Kom vanavond oefenen, ik wacht niet tot volgende week. Ik zal je ouders inlichten van de ingelaste oefenavond voor de band 😊".

Godver! Dikke buikpijn, meteen. Ik druk op de uitknop. Weg die telefoon. Klote zoi!

"Wat was er zó belangrijk?" Vraagt Prik meteen met een scherpe toon.

"Niks, het was niet belangrijk. Ik was vergeten...óók al weer...het geluid uit te zetten...sorry....". Er ontsnapt een traan. Verdomme.

Dan vervolgen ze het gesprek. Mijn vader somt op wat hij tot nu toe weet en snapt. Het mega slechte slapen, mijn zorgen over de schoolresultaten en het gepieker hierover wat me dan ook weer wakker houdt. De beruchte vicieuze cirkel. Mijn vader heeft het lef om aan Prik te vragen wat school gaat doen om mij te ondersteunen deze blijkbaar moeilijke periode. Prik begint met wat gestamel als Bakker het overneemt.

"Wat we kunnen doen is eerst eens met Madelief een plan maken welke vakken écht bijgewerkt moeten worden en hóe we dat zouden kunnen gaan doen. Wellicht kunnen we op het studieplein of bij ons zorgteam een rustige plek creëren zodat Madelief daar kan werken. Het zou fijn zijn als Madelief met iemand die ze vertrouwt kan praten over haar zorgen en wat haar wakker houdt. Samen kunnen we vast die negatieve cirkel doorbreken".

Hulde aan Bakker, ik ben de stakker. Pratendat gaat 'm dus niet worden. Maar goed, dit klinkt verder als een aardig plan.

Mijn ouders knikken en beginnen meteen over de vakken waar ik achterstand heb opgelopen. Hulde aan magister ook. Prik vult nog even aan dat we natuurlijk wel aan termijnen gebonden zijn én resultaten. Tuurlijk wrijf het er nog even in.

"Ik denk dat we ons eerst moeten richten op doorbreken van de cirkel, weer schoolwerk kunnen oppakken. Daarna zien we weer verder. Stapje voor stapje", Bakker gaat zowaar ook al tegen Prik in. Ze trekt een zuur gezicht als ze knikt naar Bakker. Dat móet ik straks aan Joost vertellen. Een giller is die Prik.

Even later stappen we het kantoor uit. Mijn ouders gaan naar huis, tevreden en opgelucht. Ik mag met Bakker mee om het plan nader uit te werken. Jippie. Not. Dus ik slenter achter haar aan naar het zorgteam lokaaltje. Voor de kneusjes. Including me dus.

In het lokaaltje stelt Bakker geen verdere vragen. Gelukkig. Wel kijkt ze me af en toe indringend aan maar glimlacht er lief bij. Verwarrend. Volwassenen zouden eens moeten leren eenduidig te communiceren. Ben duidelijk dus. Wat wil je van me? Ze maakt me nerveus ermee.

Ze legt een vel met een weekschema op tafel en nodigt me uit tegenover haar te gaan zitten.

"Welke vakken hebben écht hoog nodig wat bijles nodig?"
Vraagt ze.

"Nou u bedoelt natuurlijk, voor welke vakken ik bijles nodig heb....wiskunde, zo-wie zo..."

"Oké, laten we daar eens mee beginnen. Zou je wiskunde zelf bij kunnen werken? En dat je dan vragen verzamelt per les. Dan zouden we steeds een soort vraag-uurtje kunnen inplannen met van Dalen", stelt Bakker voor.

Pfft ik weet het niet hoor. Hoe krijg ik in godsnaam die achterstand weggewerkt? Ik bedoel, hoe moet ik het allemaal maken als ik me er niet op kan concentreren? En dan ook nog voor het meest domme vak ter wereld. No offence. Waarom, waarom noem ik ook meteen wiskunde als eerste. Jemig, Maad, hoe dom kun je zijn?? Oké, oké, Bakker zit te wachten op antwoord. Ik moet wel iets....

"...Euhm...ja ik weet het niet zo goed...ik..nou ja...wiskunde is niet ...nou ja...niet echt mijn beste vak....", oké bemoedigend knikje van Bakker en een soort blik van herkenning. Dus ik probeer verder te antwoorden.

"Ik weet eigenlijk gewoon niet hóe...hóe ik in godsnaam de achterstand moet inhalen.....", vragend kijk ik Bakker aan. Jezus waarom kijkt die vrouw zo begripvol? Daar branden ze weer, de tranen. Nee. Niet nu. Gewoon aan iets anders denken, de tafel van 9. Hoppa en weg zijn de tranen. Bingo.

"Duidelijk Madelief. Heel duidelijk. Nou dan heb ik een voorstel. Vandaag beginnen we met een uurtje wiskunde. Gewoon hier. Ik laat daarna je werk nakijken. Morgen kom je weer. We proberen weer een uur te werken. We starten dan met het nagekeken werk. We kijken hoever je dan komt. Volgende week start je maandag hier en bekijken we of het dinsdag bij Johnny lukt. Want woensdag ben ik er niet. Dus dan moet je wel bij Johnny werken. Wat denk je ervan?"

Het is stil. Ik moet de woorden van Bakker nog verwerken. Wat betekent dit nou? Ik volg dus geen lessen meer? En huh, ik bedoel hoe dan? Ik kijk naar Bakker, die knikt en alles nog eens rustig herhaalt terwijl ze het tegelijk in het weekschema invult. Ze schuift het blaadje scheef zodat ik mee kan lezen. Als ze dat allemaal gedaan heeft lijkt er iets van rust in mijn hoofd te ontstaan. Maar ik weet niet goed of dat gunstig is eigenlijk. Alertheid is altijd geboden. Zéker bij volwassenen. Die kunnen ineens zó onbetrouwbaar als de pest zijn. Need I remind me...

Die stilte weer. En die vragende begripvolle blik...jemig hoe ontwijk ik die dan?

"Ja is wel goed", weet ik uit te brengen.

"Mooi. Ik stel voor dat we steeds het tweede uur afspreken. Je moet in een ritme komen, dus op tijd op. En dan kun je aansluitend in de pauze je vrienden gewoon zien. Die zijn nu ook mega belangrijk..."

Goh, een méns. Een volwassene die zowaar een ietsje snapt van mijn wereld. Hulde hulde. Ik bedenk me trouwens dat ze ook Prik op haar nummer heeft gezet. Go girl! Maar oké, leuk dit alles, maar alle andere vakken dan???? Ik bedoel het blijft zo een soort half bakken manier om er nog iets van te bakken, mevrouw Bakker...

"Hoe zit het dan met de andere vakken?", weet ik toch te vragen.

"Die komen wel Madelief. First things first. Maar, is er een les waar je energie van krijgt? Waar je plezier hebt en makkelijk aanwezig kan zijn en mee kan doen?"

"Energie? Nee dat niet bepaald. Duits is altijd gezellig en daar haal ik nog wel aardige punten voor. Ik weet niet of u dat bedoelt?"

"Nou zeg maar je hoor! Voel me maar oud met dat ge-u. Maar, zou je het volhouden nog een uur Duits? Heb je dat soms het derde uur? Heel toevallig?"

"Geen idee, ik weet mijn rooster gewoon nog steeds niet goed eigenlijk. Onthouden hé....probleempje..."

Een knipoog van Bakker die een gek gezicht erbij trekt.
"Tjonge, lekker slim Bakker, poeh poeh. Dom. Nee, we kijken wel Madelief met je rooster. Zoals ik al zei. First things first. Nu dus wiskunde. Lust je nog wat te drinken? Dan haal ik dat en start jij met werken".

En Bakker gaat voor mij een koffie halen. Ik pak dan toch maar mijn boeken voor wiskunde. Raar mens die Bakker. Ze is eigenlijk wel chill. De eerste die luistert en geen oordeel

heeft maar een oplossing bedenkt en dat gewoon ook doet. Jemig ik moet Joost echt zóveel bijpraten straks. Pfft en dan probeer ik de opgaven te maken. Het gaat niet goed. Maar oké het gaat ook niet verrot.

Een uur probeer ik mij zo goed als het kan te concentreren op de opgaven. Het valt niet mee. De koffie helpt wel wat maar is natuurlijk geen Starbucks. Bakker zit ondertussen zelf te werken. Stiekem houd ik haar een beetje in de gaten. Ze murmelt af en toe tegen de computer óf tegen zichzelf. Dat is me niet duidelijk. Ze zucht diep en lijkt zich af en toe vreselijk zorgen te maken. En ze kijkt elke minuut of 10 even naar mij. In het begin schrok ik als onze blikken elkaar kruisten. Ze glimlacht steeds naar me. Best geruststellend eigenlijk.

"Het uur zit erop meid. Ja mag lekker pauze gaan houden. De bel zal zo wel gaan. ..ik heb nog even gekeken, Duits heb je op dinsdag het derde. Dat zien we volgende week wel. Ik heb de afspraken op de mail gezet voor je ouders, jouw en de betreffende leraren. Nu wegwezen en tot morgen". Ze pakt mijn werk van vandaag aan en geeft een dikke knipoog terwijl ze de deur voor me open houdt.

Ik loop naar mijn kluisje en zie Joost staan. Het is buiten redelijk droog dus we slenteren het schoolgebouw uit. Frisse lucht en geen herrie. Joost popelt en kijkt me steeds vragend aan terwijl ik hem gebaar even te wachten. Ik wil echt buiten zijn, weg bij al die luistervinkjes.

"Nou Maad, vertel nou. Jemig ik knap uit elkaar van nieuwsgierigheid. Mag je blijven???"

"Ja, voorlopig is my ass safe. Op school dan". Oké domme uitdrukking Maad. Het was even uit je hoofd.